

– наука про найголовніші звичаї, обряди, національні традиції народу; цикл філологічних наук – мовленнєві, лінгвістичні науки, зокрема, українська й світова література, високохудожні твори якої є тими цінностями, які можуть трансформуватись у ціннісні орієнтації учнів.

Отже, як бачимо, гуманітарні предмети спрямовані передусім на формування історико-літературних знань, культури, розвиток багатства почуттів у підростаючих поколінь і молоді, їхнього ознайомлення із загальними законами художньому пізнання дійсності, розуміння ролі прекрасного в житті людини і суспільства. Тому важливим завданням сьогодні, як для освітньої практики, так і для просвітницької діяльності, є використання виховного потенціалу гуманітарних наук, що дозволило б підростаючим поколінням краще зрозуміти саму людину, суть її буття, діяльності й розвитку та усвідомити багатомірність і складність людини у її співіснуванні з природою, співвідношеннями з суспільством, культурою, Богом, із самою собою.

ХУДОЖНЬО-ЕСТЕТИЧНА ОСВІТА, ЯК ОДИН ІЗ ПРІОРИТЕТНИХ НАПРЯМІВ ВИХОВАННЯ СУЧАСНОЇ МОЛОДІ

О.М. КОШЛЯК, викладач

Житлово-комунальний технікум Харківського національного університету міського господарства імені О.М. Бекетова

Становлення української державності, інтеграція в європейське і світове співтовариство, відмова від тоталітарних методів управління державою і побудова громадянського суспільства передбачають орієнтацію на Людину, націю, пріоритети духовної культури, визначають основні напрями реформування навчально-виховного процесу.

Ця концепція, як і концепція гуманітарної освіти, є елементом нової ідеології освіти, яка повинна працювати на процес державотворення, становлення народу України як політичної нації.

Стрижнем усієї системи виховання в Україні є національна ідея, яка відіграє роль об'єднуючого, консолідуючого фактора у суспільному розвитку, спрямованого на вироблення життєвої позиції людини, становлення її як особистості, як громадянина своєї держави. Національний характер виховання полягає у формуванні молодого людини як громадянина України незалежно від її етнічної приналежності.

Інтегруючою основою національної системи виховання є спільність історико-географічного походження, мови, культури і традицій, усвідомлення

своєї приналежності до українського суспільства. Кожен з цих чинників визначає єдність поколінь сучасних, минулих і майбутніх, сприяє формуванню громадянина-патріота. Науково обґрунтоване, належним чином організоване виховання відображає духовний поступ народу, процес збереження й збагачення його культури.

Виховання підростаючих поколінь відповідає потребам етнокультурного відродження та розвитку як українського народу, так і представників інших етносів, що проживають в Україні, передбачає надання їм широких можливостей для пізнання своєї історії, традицій, звичаїв, мови, культури, формування почуття національної гідності.

Національне виховання має суспільний характер. До нього причетні сім'я, найближче соціальне оточення — формальні й неформальні об'єднання, громадські організації, засоби масової інформації, заклади культури, релігійні об'єднання та ін. Роль держави полягає у координації виховних зусиль усіх інституцій суспільства, забезпеченні його єдності та пріоритету загальнодержавних (національних) інтересів.

Процес виховання органічно поєднаний з процесом навчання молоді, опанування нею основ наук, багатства національної й світової культури.

Гуманістичний характер виховання передбачає побудову його змісту й форм на основі глибокого розуміння вихователем природи вихованців, їх індивідуальних рис і можливостей, поваги до особистості дитини, турботи про її гармонійний розвиток, встановлення взаємин співробітництва у навчально-виховному процесі.

Такий підхід передбачає ставлення до кожного вихованця як до неповторної особистості, суб'єкта вільного розвитку, визнання його прав, виходячи із сукупності знань про людину. У зв'язку з цим першорядного значення набуває діяльність соціальних і психологічних служб, які здатні на професійному рівні забезпечити диференціацію та індивідуалізацію виховних впливів.

Дана концепція має на меті визначити пріоритетні завдання виховання у національній системі освіти та основні напрями їх реалізації на сучасному етапі розвитку українського суспільства.

Ідеалом виховання є гармонійно розвинена, високоосвічена, соціально активна й національне свідомою людиною, що наділена глибокою громадянською відповідальністю, високими духовними якостями, родинними й патріотичними почуттями, є носієм кращих надбань національної та світової культури, здатна до саморозвитку і самовдосконалення.

Головна мета національного виховання — набуття молодим поколінням соціального досвіду, успадкування духовних надбань українського народу, досягнення високої культури міжнаціональних взаємин, формування у

молоді, незалежно від національної приналежності, рис громадянина Української держави, розвиненої духовності, моральної, художньо-естетичної, правової, трудової, екологічної культури.

Для реалізації мети національного виховання велике значення має класний керівник учбової групи. Плани роботи, що розробляються керівником групи на початку навчального року включають усі напрями, що перераховані вище. Основними методами реалізації є: культмасові походи у театри української драми, театри опери та балету, музикальної комедії, ляльок; екскурсії до Харківського зоопарку, екопарку імені Фельдмана; парків Шевченко, Горького, Софіївського дендропарку, Никітського ботанічного саду, ботанічного саду ХНУ ім. Каразіна, дендрологічного парку ХНСХУ ім. В.В. Докучаєва тощо.

Усі ці заходи дозволяють виховати студента як гармонійно розвинену, високоосвічену людину.

ОПРЕДЕЛЕНИЕ ИНДИВИДУАЛЬНЫХ И ГРУППОВЫХ ПОКАЗАТЕЛЕЙ СОЦИАЛЬНОЙ И ФИЗИЧЕСКОЙ АКТИВНОСТИ СТУДЕНТОВ УПРАВЛЕНЧЕСКОГО ПРОФИЛЯ

И.Г. КРИВЕЦ, магистр, старший преподаватель
Донецкий государственный университет управления

Социальная активность (СА) – это процесс усвоения и активного воспроизведения индивидом социального опыта, системы социальных связей и отношений в его собственном опыте. Социальная активность обеспечивает весь процесс усвоения человеком опыта общественной жизни и общественных отношений, посредством которых люди научаются совместно жить и взаимодействовать друг с другом. Социальная активность предполагает участие самого человека в освоении культуры человеческих отношений, в формировании определенных социальных норм, ролей и функций, приобретении навыков и умений, необходимых для их успешной реализации в индивидуальной и групповой практической деятельности.

Физическая активность (ФА) – это активная деятельность индивида, направленная на развитие и совершенствование своего физического состояния, а, в конечном счете, на управление им. Под физической активностью понимается деятельность, направленная на достижение кондиций, необходимых и достаточных для достижения и поддержания высокого уровня здоровья, физического развития и работоспособности. Понятие «физическая ак-